

Hierofania

“Hierofania” en grec significa “manifestació del sagrat” (“*hieros*” – sant / “*phanein*” – mostrar, manifestar); és una paraula tècnica en fenomenologia de la religió, que designa la manera com la força del diví es fa present en la naturalesa, en la història o en la vida dels individus. “Hierofant” era el títol que es donava al sacerdot més important en el Santuari d’Eleusis a Grècia i, per extensió és parla de “hierofanies” per designar alguna cosa que ens acosta o que manifesta el sagrat.

Quan algú té una consciència més o menys difusa de la manifestació del sagrat en la vida es diu en llenguatge religiós que té una “hierofania”. Una persona religiosa creu que en la seva vida hi ha presències divines, sovint impossibles d’explicar racionalment, però que tenen un poder que ens supera. Les hierofanies són “mediacions”, a través d’un objecte, d’un signe, d’una cosa (i de vegades d’una persona) ens acostem a una realitat transcendent o divina. En el món antic abundaven molt particularment aquestes expressions del sagrat. Muntanyes, rius, coves, estels, fins i tot arbres, podien ser considerades expressions del sagrat. Sovint les hierofanies es concreten en rituals.

Poden ser hierofanies des de sentiments de bellesa i bondat que s’experimenten en la natura (la pau que s’experimenta en un bosc en silenci), fins a objectes o persones on s’intueix una mena de realitat transcendent. Hi ha moltíssimes expressions de hierofanies:

- Per als musulmans, la pedra negra de la Kaaba que es guarda a La Meca (un meteorit) és una hierofania,
- Per als hinduistes els riu Ganges és sagrat.
- Per als jueus la muntanya del Sinaí o la ciutat de Jerusalem té un sentit sagrat.
- Per als budistes ho és el Dalai Lama.
- En el cristianisme, Jesús és l’expressió del Pare (Déu) i, per tant, és una hierofania i també santuaris religiosos com Lourdes, Núria o Montserrat tenen un caràcter de hierofania.

La hierofania pot expressar-se també a través del temps. En totes les religions hi ha períodes de temps o dies concrets que es consideren “sants”. És el cas del “ramadà” entre els musulmans, o del Makar Sankranti (Maghi) hindú – una festa que se celebra al gener dedicada al Sol.

En el cristianisme hi ha períodes de temps especialment significatius que se celebren cada any

- **A l’hivern, el Nadal – el naixement de Crist – i la Quaresma (al febrer/març).**
- **A la primavera, la Pasqua – la resurrecció de Crist.**
- **A la tardor, Tots Sants i l’Advent – la preparació per al naixement de Crist, les quatre setmanes anteriors al Nadal.**

Cada religió acostuma a tenir també un dia de festa especial dedicat a la divinitat (divendres els musulmana, dissabte els jueus, diumenge els cristiana). D’aquesta manera, les hierofanies marquen també la vida quotidiana de les diverses societats.